

Dirk VANNETELBOSCH

Parochiepriester in Jette & 'padre' van de Blue Knights

Van 26 tot 29 augustus organiseert de pastorale eenheid Jette al voor de tiende keer een bloemententoonstelling in de Jetse Sint-Pieterskerk. Op 25 augustus is er zelfs een bloemenconcert. Gastheer en inspirator is Leuvenaar Dirk VANNETELBOSCH, de charismatische parochieherder van Jette.

'Durf te herschikken om weer warme gemeenschap te krijgen'

Christof BOUWERAERTS

We zijn de pastorie aan het Kardinaal Mercierplein in Jette amper binnen, of pastoor Dirk VANNETELBOSCH (51) begint meteen enthousiast te vertellen. „Met kerst zit dit zaaltje vol”, zegt hij. „En elke zondag komen we hier na de mis koffie of porto drinken.” Dat de pastorale eenheid Jette meer doet dan de jaarlijkse mis in het Brusselse dialect, is vlug duidelijk. Aan wie de gemeenschap haar gedrevenheid te danken heeft, is dat ook.

–Wanneer werd u er zich bewust van dat u een roeping had?

Dat wist ik eigenlijk als kind al. Ik had het echter niet makkelijk met studeren, ben bovendien een stotteraar. Daarom studeerde ik boekhouden en kon vervolgens aan de slag bij een bank. Intussen sloot ik me aan bij een bruisende geloofsgemeenschap in Brussel. De sfeer die er hing, deed mijn roeping voort rijpen.

–En toen werd u een enthousiaste priester.

Toch vrees ik wel eens mijn inspiratie te verliezen. Als priester moet je immers iets uitstralen. De paus riep de religieuzen eens op om weer wat meer vreugde uit te stralen. Dat proberen we in onze pastorale eenheid ook te doen: een warme gemeenschap te zijn, die nieuwkomers van harte onthaalt. Je moet er als pastoor dan ook voluit voor kunnen gaan. Als je op automatische piloot begint te draaien, heeft het geen zin meer.

–Kan een priester die van hot naar haar moet lopen dat wel volhouden?

Ik stel inderdaad vast dat heel wat collega's gebukt gaan onder hun talrijke taken. Zelf raakte ik in het verleden mijn drive ook wel eens kwijt. Gelukkig haalden ontmoetingen met inspirerende mensen me er toen weer bovenop. Je moet als pastoor uiteraard ook niet alles zelf beginnen doen. Parochianen actief betrekken, stimuleert op zich al het gemeenschapsgevoel.

–Vind je die vrijwilligers dan nog vandaag?

Ik besef maar al te goed dat dat niet eenvoudig is. Toen ik tien jaar geleden in Jette aankwam, was er weinig parochieleven over. Vandaag bereiken we op een door-deweekse zondag tot 125 kerkgangers. We

Dirk Vannetelbosch: „Ik vrees wel eens mijn inspiratie te verliezen. Als priester moet je iets uitstralen”. © Bart Dewaele

kunnen bogen op een mooie ploeg vrijwilligers. Vergis je echter niet, onze parochiegemeenschap blijft kwetsbaar. Ik probeer onze werkgroepen zo zelfstandig mogelijk te maken, maar een spilfiguur is nu eenmaal nodig.

„Laat priesters hun eigen familieleden eens vragen waarom ze afhaakten”

–Hoe slaagde u erin de gemeenschap weer tot leven te brengen?

Door resten van bestaande gemeenschappen bij elkaar te brengen. Mijn boodschap aan de Kerk in Vlaanderen is dan ook duidelijk: durf te herschikken om weer een warme gemeenschap te krijgen. Ook hier in Brussel heeft nog niet iedereen het begrepen, overigens. Al te vaak proberen we vast te houden aan wat er is, want „anders blijft er niks over”. Creëer liever één plaats waar mensen weer kunnen thuis komen. De Kerk

moet immers onthelend zijn. *Kom, en zie* is onze leuze. Zorg er dan wel voor dat er iets te zien is.

–En in uw parochie is er veel te zien.

Ons sterkste punt is ons vormingsaanbod. De jongste jaren zetten we almaar meer in op volwassenen doopleerlingen. Ik leerde echter ook dat je niet naar de diepte kunt op een lege maag. De wekelijkse koffiemomenten, ons kerstfeest of de slotbarbecue brengen gezelligheid. Zo kom je tot gesprek. Daarnaast moet je leren inspelen op de unieke mogelijkheden die de context waarin je werkt te bieden heeft. Neem nu onze sinterklaasviering. Onze kerk ligt vlak bij het station. Bij ons arriveert de sint dan ook met de trein. „Zie ginds komt de stoomtrein uit Sint-Agatha-Berchem weer aan”, zingen we dan.

–Een verfrissende liturgie kan wellicht ook geen kwaad?

Al bij al verkies ik een vrije klassieke liturgie. Het gaat erom dat je viert op een levenskrachtige manier. Ook onze jaarlijkse mis in het Brussels is een eucharistie met

alles erop en eraan. Enkel de taal is anders. Zodat gelovigen die de klassieke liturgie verkiezen er hun gading in vinden. Ook Nederlandstaligen en Franstaligen vinden elkaar er als Brusselaars. Dat is sterk.

–Vindt de Brusselse jeugd nog de weg naar de Kerk?

De jongerenpastoraal staat helaas zwak in Brussel. Je kunt je afvragen hoe dat komt. Wel, dan zeg ik: „Laat bisschoppen en priesters hun eigen familieleden eens vlakaf vragen waarom ze afhaakten.” Dan heb je een concreet antwoord.

–Stoere politiemannen vinden anders wel makkelijk de weg naar uw pastorie.

Als *padre* van de Blue Knights, motorvereniging voor politiemensen in hun vrije tijd, sta ik steeds klaar voor hen. Eigenlijk maken velen feitelijk deel uit van de parochie. Door de jaarlijkse motorzegening komen ze ook nog eens een kerk binnen. Dat kan zeker geen kwaad.